

Státní oblastní archiv v Plzni

**Velkostatek Teleč
(1672) 1683–1850 (1880)**

Inventář

EL NAD č.: 216

AP č.: 698

Jakub Mírka

Klášter 2015

Obsah

Úvod:

I. Vývoj původce archiválií	3
II. Vývoj a dějiny archivního fondu	9
III. Archivní charakteristika archivního fondu	10
IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu	12
V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky	13
Seznam použitých pramenů a literatury	14

Přílohy:

Příloha č. 1: Seznam použitých zkratk	18
Příloha č. 2: Přehled zjištěných majitelů a úředníků statku Teleč	19

Inventární seznam:

I. KNIHY	24
II. SPISOVÝ MATERIÁL	25

I. Vývoj původce archiválií

Ke statku Teleč (něm. Teltsch, starší varianty Töltsch, Döltsch) patřila po většinu jeho existence pouze jedna ves – Teleč, ležící přibližně 3 km jižně od města Bocho v dnešním Karlovarském kraji. Nejpozději od 16. století k němu příslušely také blízké vsi Sovolusky a Jesínky, které od něj ovšem byly odtrženy již při pobělohorských konfiskacích. Ve druhé čtvrtině 19. století vznikla na dominikálních pozemcích statku další vesnice Dlouhá Ves (něm. Langendorf), která však po celou dobu své existence ležela v katastru obce Teleč a od zavedení obecního zřízení roku 1850 do roku 1959 byla pouze její osadou. Roku 1959 se Dlouhá Ves stala místní částí města Bocho a Teleč se stala osadou obce Kozlov. Roku 1961 se Teleč stala osadou obce Bocho. Od osmdesátých let 19. století, tedy již po zániku patrimoniální zprávy, náležely k velkostatku také nemovitosti, nacházející se v katastrálních územích obcí Luka a Albeřice. Luka jsou v současnosti částí obce Verušičky a Albeřice součástí vojenského újezdu Hradiště.

Do roku 1751 spadal statek Teleč do Žateckého kraje a následně až do roku 1850 do Loketského kraje. Na severozápadě sousedil s panstvím Kyselka, na západě s panstvím Toužim a od jihu k severovýchodu s panstvím Údrč. Od roku 1850 se až do svého zániku nacházel v politickém okrese Žlutice.

Nejstarší známá zmínka o Telči pochází z roku 1364, kdy na ní sídlil Hrzek z Telče. Další zmínky pocházejí z konce 14. století (1398 Hána /Jan/ z Telče a 1399 Petr z Telče). V roce 1457 koupili Teleč Ctibor a Burian z Martic od Vítka z Ratiboře. Počátkem 16. století už byl statek patrně rozdělený na dvě části. Před polovinou 16. století se jej podařilo opět spojit Anselmovi von Steinsdorf (starší varianta predikátu, užívaná až do první poloviny 18. stol., zní „von Stensdorf“). Anselm roku 1539 koupil od Albrechta Martického z Rabštejna část Telče s polovinou poplužního dvora, čtyřmi poddanskými dvory a dvěma dvory v Radyni u Toužimi. Roku 1543 postoupil oba dvory v Radyni Jindřichovi z Plavna a naopak od něj koupil druhou část Telče se čtyřmi dvory a vesnicemi Sovolusky a Jesínky. V následující době se členové rodu von Steinsdorf v držbě statku rychle střídali. Roku 1565 ho již vlastnil Adam von Steinsdorf, který jej postoupil své matce Anně, roz. von Hardegg. Roku 1588, kdy je v Telči poprvé zmiňována tvrz, jej zase prodal Abraham von Steinsdorf své matce Katharině, roz. von Schreibersdorf, která ho vlastnila až do své smrti roku 1595. Poté připadl jejímu synu Kasparovi von Steinsdorf. Roku 1615 již drželi po třetině statku Abraham, Christoph a Margaretha von Steinsdorf.

Nejpozději roku 1619 se stal jediným majitelem Telče Abraham, který k ní opět připojil

mezitím separované Sovolusky a Jesínky, které zdědil po bratrovi Georgu Friedrichovi, jenž padl ve stavovském povstání. Rovněž Abraham se do povstání zapojil, ovšem po jeho potlačení přestoupil ke katolické víře, díky čemuž mu byla konfiskována pouze třetina majetku. Ke statku, který byl na počátku třicetileté války vydrancován, patřilo 7 sedláků a 4 chalupníci v Telči, tvrz, pivovar, poplužní dvůr, ovčín, panský mlýn, 6 rybníků na 122 kopy násady (Lučský, Starý, Štokovský, Valdanky, Zámecký a Nový Prokšovský), 8 lečí lesů, ves Jesínky se 4 a ves Sovolusky s 11 poddanými láníky. Statek byl konfiskován a získal jej Severin Thalo von Horstein. Ten ponechal Abrahamovi von Steinsdorf na místo dvou třetin majetku, které konfiskaci nepodléhaly, celou ves Teleč i s příslušenstvím a od české komory odkoupil pouze vsi Sovolusky a Jesínky, které připojil ke svému statku Údrč.

Abraham von Steinsdorf zemřel roku 1646 a patrně hned po jeho smrti se statku ujal jeho syn Kaspar Andreas, který je jako majitel uváděn i v soupisu poddaných podle víry z roku 1651. Podle soupisu v té době žilo na statku 158 osob, z nichž 13 bylo ve službě vrchnosti. Tři z nich (kuchařka, komorná a osobní sluha) sloužili přímo ve šlechtické domácnosti, zatímco ostatní pracovali ve vrchnostenském dvoře. Mezi poddanými jsou kromě hospodářů zmiňováni mj. mlynář, sladovník, krejčí nebo ovčácký pacholek. Dle údajů berní ruly z roku 1654 hospodařili na statku 4 sedláci (1 z nich pohořelý), 4 chalupníci a 3 zahradníci. Při panském dvoře pracovalo 8 služebníků a ke statku patřil také pivovar s výstavem deseti tříapůlvěderních sudů.

Kaspar Andreas von Steinsdorf zemřel roku 1664. Zanechal po sobě nezletilé děti, a tak statek po jeho smrti podléhal poručnické správě. Nejpozději roku 1680 už byl jediným majitelem statku jeho syn Matthaesus Ferdinand, který zemřel roku 1717. Následoval jeho syn Franz Anton, který držel Teleč do své smrti roku 1737, a dále syn posledně jmenovaného Johann Christoph, který zemřel roku 1748. Po jeho smrti spravovala statek jeho manželka Maria Anna, roz. Wolfinger von Wolfsbach, a po její smrti roku 1754 se stala majitelkou Barbara Ludmila von Steinsdorf, dosud nezletilá dcera Johanna Christopha a Marie Anny.

Z této doby nám poskytují podrobnější zprávy o stavu statku edice tereziánského katastru pro dominikál i rustikál. Tvořila jej stále jen jedna ves, tj. Teleč. K dominikálu náleželo 227,1 strychů polí, 20 strychů pastvin, 200 strychů lesů, 322 strychů porostlin, louky na 20 vozů sena a 5 rybníků (násadní na 8 kop a výtažní na 10 kop). Ke statku patřily vrchnostenský dvůr a pivovar s výstavem 21 sudů ročně, které ležely v obci ve stejném areálu jako zámek, a dále ovčín, který se nacházel severně od Telče u cesty do Bochova, a vrchnostenský mlýn o 1 kole a s nepoužívanou pilou, který ležel západně od Telče na Bochovském potoce (tehdy Mühlbach). Rustikál byl výrazně menší než dominikál. Dle údajů

tereziánského katastru k němu náleželo 127,3 strychů polí, 6,3 strychů lad, 6,2 strychů pastvin, 10 strychů lesů a louky na 24,2 vozu sena. Stejně jako v době berní ruly na něm hospodařili 4 sedláci, 4 chalupníci a 3 domkáři (v berní rule uváděni jako zahradníci). Kromě toho se ve vsi nacházely 3 domy bez dalších pozemků. Působil zde mlynář (ve vrchnostenském mlýně), sladovnický tovaryš, bednář (nádeník), tesař, zednický tovaryš, krejčí a 7 nádeníků.

Barbara von Steinsdorf se roku 1763 ve věku necelých sedmnácti let provdala za Franze Josepha Kagera von Stampach a brzy poté roku 1768 zemřela. Po její smrti Teleč držel její manžel. Zprvu možná jen jako poručník svých a Barbařiných nezletilých dětí (či dítěte), později pak asi přímo jako její majitel. Roku 1769 přikoupil blízký Kozlov, kam byla posléze přenesena i správa statku Teleč. Dle nepublikovaného díla Vinzenze Prökla „Chronik der Stadt Buchau ...“ starý zámek (tj. patrně původní tvrz) i se zámeckou kaplí vyhořel roku 1785. Krátce nato prý byl poblíž postaven nový zámek, umístěný západně od toho původního, jehož zbytky byly využity pro vybudování vrchnostenské sýpky.

Roku 1792 Franz Joseph Kager von Stampach prodal Kozlov i Teleč za 68 000 zlatých Eliasi Danielovi Hoyerovi von Blumenau. Po jeho smrti roku 1798 spravovali statek jako spoluporučníci nezletilých dědiců jeho manželka Maria Anna, roz. Siebenhünerová, a justiciář Daniel Reska. Roku 1804 nebo roku 1805 se Teleč opět osamostatnila, když ji v dražbě koupil Adalbert Nikerl, zatímco Kozlov nadále drželi Hoyerovi dědicové. Dalším majitelem statku Teleč byl Joseph Lang. Podle Sommerovy topografie jej koupil roku 1810 a roku 1820 prodal. Tento údaj je však chybný, protože v pozemkových knihách je jako majitel uváděn ještě roku 1831. Joseph Lang roku 1814 uzavřel s telečskými poddanými smlouvu o výkupu z roboty a propachtoval jim na 15 let veškeré pozemky náležející k vrchnostenskému dvoru. Po vypršení pachtu pak v letech 1830–1831 začal prodávat poddaným dominikální parcely poblíž ovčína severně od Telče, kde následně vznikla nová ves Langendorf (později Dlouhá Ves), která se pod tímto názvem objevuje již v mapě stabilního katastru dle stavu k roku 1841.

Nejpozději roku 1833 byl již majitelem statku Franz Korb von Weidenheim, od roku 1835 pak Johann Benischko von Dobroslaw a od roku 1839 Franz Weischera. Dalším majitelem byl Felix Karl, jemuž byl statek dle Sommerovy topografie soudně přiřknut roku 1845. Ovšem ze zápisů v pozemkových knihách vyplývá, že jako faktický držitel statku vystupoval nejpozději od roku 1844 a ve schematismech Království českého je jako majitel uváděn dokonce již k roku 1843. Dle výše uvedeného díla Vinzenze Prökla byl statek Franzovi Weischerovi již roku 1840 sekvestrován a Felix Karl jej koupil roku 1842 ve veřejné dražbě.

Podobu statku v době, kdy jej vlastnil Felix Karl, nám přibližuje Sommerova topografie Loketského kraje z roku 1847. Jeho celková rozloha činila 481 jiter a 540 čtverečních sáhů. Dominikál se rozkládal na ploše 309 jiter a 1026 čtverečních sáhů (s převahou polí a lesů, dále mj. stále pět menších rybníků) a rustikál na ploše 171 jiter a 1114 čtverečních sáhů (s převahou polí). Ke statku patřily vsi Teleč a nedávno založená Dlouhá Ves, která se však nacházela v katastru Telče. Žilo zde 441 německy a česky mluvících obyvatel. Poměr mezi německy a česky mluvícím obyvatelstvem není v topografii vyjádřen, zdá se však pravděpodobné, že německy mluvící obyvatelstvo výrazně převažovalo. Obě vsi patřily ke kozlovské farnosti.

V Telči se nacházel zámek; vrchnostenský dvůr s ovčínem, který byl ke dvoru přesunut pravděpodobně po vzniku Dlouhé Vsi; pivovar o výstavu 6,5 sudu na várku; vinopalna; hostinec; kovárna; hájovna a západně od vsi mlýn na Bočovském potoku (tehdy Mühlbach). Žilo zde 297 lidí ve 45 domech, mezi nimi též sedm židovských rodin. Židé zde byli usazeni nejpozději od druhé poloviny 18. století. Např. soupis Židů z roku 1793 uvádí tři židovské rodiny a ještě starší zmínku nacházíme v kozlovské židovské matrice, kde jsou Židé v Telči poprvé zmiňováni již roku 1780.

V Dlouhé Vsi dle údajů z roku 1847 žilo 144 obyvatel ve 29 domech a nenacházely se zde žádné vrchnostenské provozy.

Dle schematismů velkostatků z druhé poloviny 19. století se dalším majitelem statku stal Augustin Conrath, který statek koupil roku 1862 za 65 000 zlatých rakouské měny. Augustin Conrath byl synem Carla Conratha, majitele sklárny v Kamenickém Šenově. Zemřel roku 1864 v Telči ve věku nedožitých dvaceti pěti let. Další majitelkou byla jeho manželka Wilhelmine Conrath. Roku 1872 koupil velkostatek za 120 000 zlatých rakouské měny významný stavební inženýr Dr. Georg Rebhann, ovšem již roku 1873 se stali jeho novými majiteli August Gutte a Franz Wilhelm. Na základě kupní smlouvy z 23. 9. 1873 byl od zemskodeskového statku Teleč oddělen zámek s hospodářskými budovami a téměř všechny pozemky, jejichž majiteli nadále zůstali August Gutte a Franz Wilhelm. Později se ve vlastnictví zámku v Telči vystřídal větší množství majitelů a po roce 1945 postupně zchátral a zanikl.

Roku 1879 koupili August Gutte a Franz Wilhelm od Wilhelma Küstnera také Luka (cca 8 km severozápadně od Telče) a Týniště, které byly do této doby spojeny s Verušičkami. Samotné Verušičky téhož roku získali manželé Josef a Wilhelmine Hetzel von Helldorf. V následujících letech byla část majetku v Lukách rozparcelována a vymazána ze zemských desek a další část byla připojena k velkostatku Teleč (mj. zámek, dvůr a pivovar), který v té

době patrně tvořila již jen nepatrná část pozemků v Telči. Kromě toho k velkostatku přibyl ještě rustikální dvůr Albeřice. Od té doby bývá velkostatek ve schematismech nazýván Teleč–Luka, případně Luka–Teleč, protože Luka se stala jeho správním centrem. V mladších schematismech se častěji setkáváme pouze s názvem velkostatek Luka s rustikálním dvorem Albeřice.

Majiteli velkostatku byli dle Procházkovy schematismu z roku 1891 od roku 1884 JUDr. Emanuel Milner, pozdější poslanec Říšské rady a Českého zemského sněmu, a jeho žena Franziska Katharina. Ovšem Fantův schematismus rovněž z roku 1891 uvádí jako datum zakoupení velkostatku již rok 1880. Vzhledem ke značně složité majetkové situaci je možné, že rok 1880 je datem zakoupení pouze části majetku a že roku 1884 byla dokoupena jeho zbývající část.

Oba dva výše zmíněné schematismy se v některých dílčích údajích liší i v samotném popisu velkostatku. Ovšem i přes tyto rozdíly si lze na jejich základě udělat alespoň základní představu o jeho podobě. Jeho rozloha činila přibližně 450 ha s výraznou převahou polností, které zabíraly zhruba dvě třetiny rozlohy velkostatku. Naprostá většina půdy byla obhospodařována ve vlastní režii ze dvorů v Lukách a Albeřicích, u nichž se nacházely i ovčiny. Pěstovaly se zde především obiloviny, řepka, hrách nebo vikev. Choval se především skot a ovce. V roztroušených lesích převažovaly jehličnaté stromy. V Lukách se nacházel zámek se zahradou a pivovar. Velkostatek provozoval ve vlastní režii také mlýn s pilou, šindelku a mlékárnu. Podobný popis s menšími obměnami nacházíme i v mladších schematismech velkostatků. V žádném z nich však nejsou zmiňovány hospodářské provozy přímo v Telči. Pozemková držba velkostatku v Telči totiž byla v této době minimální, jak již bylo uvedeno výše. Ostatně správa velkostatku sídlila také v Lukách. Dá se tedy říci, že fakticky velkostatek v Telči zanikl již v první polovině osmdesátých let 19. století a v následujícím období existoval spíše jen nominálně, když veškeré jeho provozy a správa byly soustředěny v Lukách a Albeřicích. Podoba velkostatku tedy byla oproti předchozím dobám naprosto odlišná.

Milnerovi vlastnili velkostatek ještě roku 1906, kdy je ovšem uváděno, že od něj byl odprodán a rozparcelován rustikální dvůr Luka se 199 ha pozemků. Součástí prodeje byl i zámek v Lukách, naopak pivovar tamtéž si Milnerovi ponechali. Správa velkostatku se přesunula do Albeřic. Velkostatek byl od té doby opět uváděn jako deskový statek Teleč (s Albeřicemi). Kolem roku 1910 si hospodářství pronajal židovský nájemce Abeles a následně mělo být rozparcelováno, čímž zřejmě velkostatek definitivně zanikl. Ještě roku 1915 je ovšem v Chytilově adresáři uváděn Emanuel Milner jako majitel velkostatku

v Albeřicích (zajímavé je, že u vsi Teleč v adresáři žádný majitel velkostatku zmiňován není). Ve schematismu z roku 1933 se velkostatek již vůbec neobjevuje. To ovšem nelze považovat za jasný důkaz jeho zániku, protože do tohoto schematismu nebyly pojaty velkostatky s rozlohou menší než 250 ha. Zámek v Albeřicích vlastnili Milnerovi i nadále. Provozovali zde prý penzionát pro dívky z lepších rodin. Emanuel Milner zde zemřel roku 1929, ovšem v držení rodiny zůstal zámek nadále až do roku 1945. Stejně jako zámek v Telči, také zámek v Albeřicích po roce 1945 postupem času zcela zanikl.

Ve starších dobách byl statek spravován s největší pravděpodobností z vrchnostenského sídla v Telči, které je poprvé zmiňováno roku 1588. Výjimkou byly roky 1769–1803, kdy byla spojena správa statků Kozlov a Teleč a jejím sídlem byl v té době Kozlov. Prvním úředníkem, o němž se ve fondu dochovaly zprávy, byl Jakob Schneid, který na Telči působil roku 1680 a byl označován přímo jako úředník (Beamter). Další úředníci jsou doloženi v pozemkových knihách až zhruba od poloviny 18. století. Od té doby až do poloviny 19. století byli označováni jako správce (Verwalter, Amtsverwalter, Amtsverweser), výjimečně též jinak, např. administrátor. Vzhledem k malé rozloze statku byl správce ve starších dobách pravděpodobně jeho jediným úředníkem a vedl veškerou agendu hospodářskou, politickou a také soudní, kterou teprve od poloviny devadesátých let 18. století převzal justiciář (Gerichtsverwalter, Justiziar, Justiziär). Justiciárové často vedli soudní agendu nejen pro Teleč, ale i pro jiná panství a statky v okolí, a tak v Telči mnohdy ani nesídlili. Jako příklad může posloužit např. Franz Konrad z Bochova, který v polovině dvacátých let 19. století zastával funkci justiciára pro statky Teleč, Kozlov a pro panství Doupov, nebo Johann Sandner, který byl počátkem čtyřicátých let justiciářem zároveň na Telči, Kozlově, Libkovicích, Lukách, Prohořském Hrádku, Stružné, Údrči a Žluticích. V pozemkových knihách jsou také spíše ojediněle doloženy i další funkce jako např. knihvedoucí (Grundbuchsführer) nebo početvedoucí sirotčího úřadu (Waisenamtsrechnungsführer), ale i ty zpravidla vykonával samotný správce statku.

Roku 1850 byla až na výjimky (např. patronát) veškerá veřejná agenda předána nově vzniklým státním orgánům (okresní soudy, okresní úřady ad.) a správa velkostatku od této doby fungovala především jako hospodářský úřad. Podrobnější zprávy o správě velkostatku po roce 1850 máme až od devadesátých let 19. století, tedy z doby, kdy již sídlila v přikoupených Lukách, kam se přesunula počátkem osmdesátých let. I nadále se vrchní úředník nazýval správcem. Kromě něj je občas zmiňován ještě jemu nadřízený inspektor, který na jeho činnost dohlížel. Někdy je též uváděn samostatný správce nebo hospodářský

adjunkt v Albeřicích. Za úředníka velkostatku byl obvykle považován i sládek v Lukách, výjimečně jsou uváděni i vedoucí mlékárny, zahradník nebo hajný. Po odprodeji Luk počátkem 20. století přesídlila správa velkostatku do Albeřic, kde patrně sídlila až do jeho zániku. Výrazné zmenšení rozlohy velkostatku se projevilo i v tom, že v Albeřicích byli roku 1910 jako úředníci velkostatku zmiňováni již jen hospodářský adjunkt a hajný.

II. Vývoj a dějiny archivního fondu

O uložení spisovny u původce se nedochovaly žádné konkrétní zprávy. Patrně se nacházela v sídle správy statku v areálu zámku a vrchnostenského dvora v Telči. Pouze v letech 1769–1803, kdy fungovala jednotná správa statků Kozlov a Teleč, byla pravděpodobně minimálně zčásti uložena v Kozlově. Od roku 1804 sídlila správa statku opět v Telči. Do zániku patrimoniální správy roku 1850 se vrchnostenská kancelář kromě hospodářské správy statku zabývala v přenesené působnosti také výkonem státní správy, tj. zejména soudní a politickou správou poddaných. Z této agendy pocházejí všechny archiválie uložené v archivním fondu Velkostatek Teleč. Jde o 7 pozemkových knih a 1 podací protokol.

Podací protokol napovídá, že registratura velkostatku do roku 1850 byla členěna podobně, jako tomu bylo na většině ostatních dominií, tj. dle tzv. „krajské normy“. Ovšem úplnou rekonstrukci registraturního plánu neumožňuje. Rovněž nelze zjistit počet a skladbu úředních knih, protože se dochovaly pouze pozemkové knihy. Lze se tedy jen domnívat, že byla obdobná, jako tomu bylo u jiných podobně velkých velkostatků. Ze zmínek v nejstarší dochované pozemkové knize, založené roku 1683, však víme, že v té době existoval urbář statku a také stará úřední kniha (nazývaná „Ambtsbuch“), která obsahovala také pozemkoknižní zápisy a která byla založena již roku 1619. O dalších osudech urbáře ani úřední knihy z roku 1619 však nemáme žádné další zprávy.

Mladší pozemkové knihy se dochovaly především díky tomu, že byly po zániku patrimoniální správy předány dne 2. června 1850 Okresnímu soudu Bochov, u nějž se ve vedení některých z nich pokračovalo. Odtud pak byla nejstarší z nich (inv. č. 1) dne 11. listopadu 1898 předána Archivu země České. Zbývajících šest pozemkových knih bylo témuž archivu předáno roku 1936. Roku 1962 byl z tehdejšího Státního ústředního archivu předán do Státního archivu v Plzni celý soubor „pozemkových knih západočeského kraje“. Zde z něj byla vytvořena zvláštní sbírka a jednotlivé pozemkové knihy byly zpracovány formou kartotéčních lístků. Dne 28. června 1972 pak bylo z Plzně do žlutické pobočky

archivu předáno 2218 pozemkových knih provenienčně náležejících do jejích fondů (KP 6/72). Ve žlutické pobočce byly knihy zařazeny do příslušných fondů velkostatků. Archivní fond Velkostatek Teleč v té době ještě neexistoval, a tak byl nově vytvořen. Kromě uvedených sedmi pozemkových knih byl při této příležitosti do fondu zařazen ještě podací protokol politické agendy pro rok 1848. O převzetí tohoto podacího protokolu do archivu se nedochovaly žádné záznamy. Pravděpodobně byl ale již dříve, ještě ve Státním archivu v Kadani, vytríděn z fondu Okresní úřad Žlutice a uložen v archivu, aniž by byl evidován. Tuto domněnku podporuje především fakt, že na štítku nalepeném na protokolu je tužkou poznamenáno „OÚ Žlutice“. Do spisovny okresního úřadu se podací protokol patrně dostal při zániku patrimoniální správy roku 1850.

Po roce 1850 sídlila správa velkostatku pravděpodobně nadále v Telči. Po přikoupení Luk a Albeřic počátkem osmdesátých let 19. století se přesunula do Luk a počátkem 20. století konečně do Albeřic. O uložení spisovny v této době a o jejích dalších osudech nemáme žádné zprávy a archivní fond neobsahuje žádné archiválie pocházející z činnosti velkostatku po roce 1850.

III. Archivní charakteristika archivního fondu

Archivní fond Velkostatek Teleč obsahuje 7 úředních knih a 1 podací protokol o časovém rozsahu (1672) 1683–1850 (1880). Celkový rozsah fondu je 0,35 bm.

Archivní fond je torzovitý. Obsahuje pouze pozemkové knihy vedené od konce 17. století do druhé poloviny 19. století a jeden podací protokol z roku 1848. Jde o archiválie, nebo spíše jen o část archiválií, které byly po zániku patrimoniální správy předány nově vzniklým státním úřadům. Spisovna velkostatku se nedochovala.

K pozemkovým knihám byly po jejich převzetí Státním archivem v Plzni roku 1962 vyhotoveny kartotéční lístky pro potřeby celostátního soupisu pozemkových knih. Žádným jiným archivním zpracováním fond v minulosti neprošel. Při současném zpracování a ani dříve z něj nebyly vyřazeny žádné archiválie. Žádné archiválie také nebyly v době uložení ve fondu podrobeny restaurátorskému nebo konzervátorskému zásahu.

Při inventarizaci fondu bylo postupováno a archivní pomůcka vyhotovena podle základních pravidel (*Metodické návody a instrukce pro zpracování archivního materiálu, Sborník archivních prací. Roč. X, 1960, č. 2, s. 215–310; Michal WANNER a kol. Základní pravidla pro zpracování archiválií. Praha : Odbor archivní správy a spisové služby MV, 2013, kapitola 2*) a dále podle metodického pokynu ředitele SOA v Plzni pro zpracování archiválií

a tvorbu archivních pomůcek č. j. SOAP/006-0767/2010 z 12. března 2010 a dodatku k tomuto pokynu č. j. SOAP/006-1300/2014 s platností od 15. července 2014.

Při pořádání byl znovu prověřen časový rozsah archiválií. Priora a posteriora se ve fondu vyskytují pouze v pozemkových knihách. Jako priora jsou označeny opisy dokumentů vzniklých před založením knihy, které do ní byly zapsány dodatečně. Posteriora jsou zápisy učiněné okresním soudem (tj. jiným původcem) poté, co mu byly knihy úředně předány. V dataci pozemkových knih nejsou zohledněny marginální poznámky a odkazy učiněné na okrajích listů, ani záznamy o úředním uzavření knihy, pokud se do knihy přestalo fakticky zapisovat již před datem definitivního uzavření.

Pozemkové knihy se dělí na knihy hlavní (inv. č. 1–3) a knihy dokladové (inv. č. 4–7). Knihy hlavní, které na sebe navazují, byly seřazeny chronologicky a knihy dokladové primárně dle obsahu a sekundárně chronologicky. Vzhledem k tomu, že soudní agenda na tomto drobném statku nebyla příliš rozsáhlá, je ve všech čtyřech dokladových knihách sloučeno více agend, pro něž bývaly na větších dominiích obvykle zakládány samostatné knihy. Vznikly tak pouhé dvě řady dokladových knih.

První řadu tvoří Kniha testamentů, svatebních smluv a listin statku Teleč č. II (inv. č. 4) a Kniha testamentů, svatebních smluv a listin statku Teleč č. III (inv. č. 5). Z jejich číslování lze usuzovat, že pravděpodobně existovala další kniha s označením č. I, která se nedochovala. Tuto hypotézu nelze vyloučit, ovšem ani potvrdit. Vzhledem k tomu, že v letech 1769–1803 byl statek Teleč spravován z Kozlova, je také možné, že za knihu č. I mohla být považována některá z dokladových knih vedených pro oba statky v Kozlově a nyní uložených ve fondu Velkostatek Kozlov. V mladších odkazech na okrajích listů ostatních pozemkových knih je kniha č. II (inv. č. 4) uváděna jako „Heurathskontraktenbuch No. I“ (viz např. inv. č. 2, fol. 56 a 146). To pravděpodobně znamená, že již v době patrimoniální správy byla právě tato kniha považována za nejstarší v řadě knih svatebních smluv (resp. knih testamentů, svatebních smluv a listin) a další obdobná kniha s označením č. I se na Telči tehdy nenacházela.

Druhou řadu dokladových knih tvoří Kniha listin, dlužních úpisů a kvitancí statku Teleč č. I (inv. č. 6) a Kniha dlužních úpisů, záznamní a kvitancí statku Teleč č. II (inv. č. 7). Ačkoli obě knihy nemají totožný název, z jejich obsahu je zřejmé, že na sebe navazují. Jistou možností, jak odstranit tento rozpor, by mohlo být sjednocení názvů obou knih bez ohledu na jejich originální název. V tomto případě jsem však dospěl k závěru, že téměř doslovný překlad jejich originálních názvů je pro vyjádření jejich obsahu nejužitečnější. Úředníci statku užívali i zkrácené názvy pro tyto dvě knihy, ovšem ne vždy zcela jednotně. V odkazech na krajích listů uvnitř knih jsou v různých dobách označovány jako knihy dlužních úpisů

(Obligationsbuch) či knihy dlužních úpisů a záznamní (Obligations- und Vormerkungsbuch). Přímo na hřbetě jsou pak označeny jako knihy listin (Urkundenbuch). Toto označení je užito i v pozdějším přípisu k originálnímu názvu na přední straně desek knihy č. II (inv. č. 7), který zní „recte Urkunden Buch“.

V archivním fondu Velkostatek Kozlov se nacházejí pozemkové knihy, které byly založeny v době, kdy byla správa statků Kozlov a Teleč spojena, a obsahují zápisy i pro statek Teleč. Některé z těchto zápisů pak byly po rozdělení správy statků přepsány do samostatných pozemkových knih statku Teleč.

U dvou nejstarších pozemkových knih (inv. č. 1 a 2) byly originální názvy převzaty z titulního listu, který zachycuje název knihy v době jejího založení. Ostatní knihy titulní list neobsahují a originální název byl převzat z přední strany desek. Originální názvy byly transliterovány, v hranatých závorkách jsou rozepsány zkratky.

Jazykem archiválií je němčina.

Jistou míru poškození vykazují všechny archiválie. Nejvážněji jsou poškozeny zejména vazby knih. Případný restaurátorský zásah by vyžadovaly především úřední knihy č. 2 a 3, které mají zcela uvolněnou vazbu.

Vzhledem k malému rozsahu fondu nebyl inventář opatřen rejstříky.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu

Archivní fond Velkostatek Teleč obsahuje kromě jednoho podacího protokolu pouze pozemkové knihy. Díky nim lze získat alespoň rámcovou představu o majetkových a sociálních poměrech poddaných na malém statku v německé jazykové oblasti od druhé poloviny 17. století až do druhé poloviny 19. století.

Pozemkové knihy zčásti obsahují i zápisy na dominikální nemovitosti, a tak mohou do určité míry poskytnout také informace o majetku samotného velkostatku. K nejzajímavějším zápisům patří smlouvy o výkupu z roboty a o propachtování pozemků vrchnostenského dvora na patnáct let, uzavřené mezi majitelem velkostatku Josephem Langem a poddanými roku 1814. Po vypršení pachtu pak v letech 1830–1831 prodal Lang poddaným část dominikálních pozemků poblíž ovčína, čímž byly položeny základy vzniku nové vsi, nazývané Langendorf (dnes Dlouhá Ves). Tyto prodeje jsou rovněž zaznamenány v pozemkových knihách.

Cenné informace lze z fondu čerpat rovněž o židovském obyvatelstvu, které bylo usazeno přímo v Telči. V pozemkových knihách lze najít zápisy na židovské domky, ale i např. na

vinopalnu.

Konečně jsou pozemkové knihy rovněž velmi důležitým pramenem pro genealogické bádání.

V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky

Archivní fond Velkostatek Teleč o časovém rozsahu (1672) 1683–1850 (1880) uspořádal v únoru roku 2015 na pracovišti Klášter u Nepomuka Státního oblastního archivu v Plzni Mgr. Jakub Mírka. Inventář sestavil a úvod k němu napsal v červenci a srpnu roku 2015 také Mgr. Jakub Mírka.

V Klášteře 16. prosince 2015

Mgr. Jakub Mírka

Seznam použitých pramenů a literatury

Nevydané prameny

Katastrální úřad pro hlavní město Prahu, *Desky zemské 1398 (statek Teleč), 1519 (statek Verušičky)*.

Katastrální úřad pro Karlovarský kraj, Katastrální pracoviště Karlovy Vary, *Pozemková kniha pro katastrální území Teleč, vložka č. 168*.

Národní archiv, sbírka *Matriky židovských náboženských obcí v českých krajích*, inv. č. 891, dostupné z <www.badatelna.eu>.

SOA v Plzni, sbírka *Sbírka matrik západních Čech*, sign. Kozlov 01, 03, 22, dostupné z <www.portafontium.cz>.

SOA v Plzni, pracoviště Klášter u Nepomuka, fond *Josefský katastr – Karlovarsko a Plzeňsko*, kart. č. 529.

SOA v Plzni, pracoviště Klášter u Nepomuka, fond *Velkostatek Kozlov*, inv. č. 1–2, 4–7, 10, 12, 14.

SOkA Karlovy Vary, fond *Archiv města Bochov*, Vinzenz Prökl: *Chronik der Stadt Buchau, Gießhübel (die Herrschaft), Engelhaus (Stadt und Burg), Rodisfort, Koblau, Teltsch nach Urkunden und bewährten Quellen* (nepublikované dílo), dostupné z <www.portafontium.cz>.

Tištěné a zpracované prameny

BOHÁČEK, Jan – HÁLEK, Jan – KUČEROVÁ, Klára – MÁDLOVÁ, Vlasta – EBELOVÁ, Ivana (edd.). *Soupis židovských rodin v Čechách z roku 1793. 1. Loketský kraj, Boleslavský kraj, Budějovický kraj*. Praha, 2002, s. 75–76.

BURDOVÁ, Pavla – CULKOVÁ, Dagmar – ČÁŇOVÁ, Eliška – LIŠKOVÁ, Marie – RAJTORAL, František (edd.). *Tereziánský katastr český. Svazek 3 – Dominikál*. Praha, 1970, s. 322.

BYSTRICKÝ, Vladimír – HAUBERT, Jan – HAUBERTOVIČKA, Květoslava – HOFMANN, Gustav – PELANT, Jan. *Státní archiv v Plzni. Průvodce po archivních fondech*, svazek 4. Praha, 1975, s. 164.

ČERVENKA, Vladimír. *Velkostatek Kozlov 1698–1850 (1882)* (inventář). Klášter, 2015.

Prof. Emanuel Milner gestorben. *Deutsche Zeitung Bohemia*, 15. Jänner 1929, s. 4.

DOSKOČIL, Karel (ed.). *Berní rula 2, popis Čech r. 1654. Souhrnný index obcí, osad a*

samot k berní rule, II. díl. Praha, 1954, s. 639.

Historický lexikon obcí České republiky 1869–2005, II. díl. Praha 2006, s. 97, 527.

FANTA, Gustav. *Statistik und Beamten-Schematismus des Grossgrundbesitzes und der landwirtschaftlichen Industrien Böhmens*. Prag, 1891, s. 186–187.

Handbuch des Königreichs Böhmen (ročníky 1844–1847).

CHALUPA, Aleš – LIŠKOVÁ, Marie – NUHLÍČEK, Josef – RAJTORAL, František (edd.). *Tereziánský katastr český*. Svazek 2 – Rustikál (kraje K–Ž). Praha, 1966, s. 170–171.

CHYTIL, Alois. *Chytilův úplný adresář království Českého*. Svazek Obvod obchodních komor v Č. Budějovicích, v Plzni a v Chebu. Rokycany, 1915, s. 1399, 1409.

JECHL, Johann. *Statistische Nachweisungen über den land- und lehentäflichen Grundbesitz im Königreiche Böhmen*. Prag, 1868, s. 12, 103.

JECHL, Johann H. *Der Böhmisches Grossgrundbesitz*. Prag 1874, s. 71.

JONÁK, Eberhard. *Der landtäfliche Grundbesitz im Königreiche Böhmen*. Prag, 1879, s. 86–87.

JONÁK, Eberhard. *Der land- und lehentäfliche Grundbesitz im Königreiche Böhmen*. Prag, 1865, s. 58.

LIŠKOVÁ, Marie (ed.). *Berní rula 33. Kraj Žatecký*, II. díl. Praha, 1964, s. 529.

LUSTIG, Rudolf – SVĚTNIČKA, František. *Schematismus velkostatků v Čechách*. Praha, 1933.

MARAT, František (ed.). *Soupis poplatnictva 14 krajův Království českého z r. 1603*. *Věstník Královské české společnosti nauk*. Třída filosoficko-historicko-jazykozpytná, roč. 1898, s. 66.

PEŠÁK, Václav (ed.). *Berní rejstříky z roku 1544 a 1620*. Praha, 1953, s. 131.

PROCHÁZKA, Johann F. *Beamten-Schematismus des Grossgrundbesitzes im Königreiche Böhmen. Adressen sämtlicher bei der Oekonomie, Forstwirtschaft und Industrie angestellten Beamten, Pächter u. s. w.* Prag, 1887, s. 195–196.

PROCHÁZKA, Johann F. *Böhmens landtäflicher Grundbesitz*. Prag, 1886, s. 52.

PROCHÁZKA, Johann F. *Böhmens land- und lehentäflicher Grundbesitz*. Prag, 1877, s. 68–69.

PROCHÁZKA, Johann F. *Topografisch-statistischer Schematismus des Grossgrundbesitzes im Königreiche Böhmen, zugleich Adressenbuch sämtlicher bei demselben angestellten Beamten, des Forstpersonals u. s. w.* Prag, 1880, s. 150, 444.

PROCHÁZKA, Johann F. *Topographisch-statistischer Schematismus des Grossgrundbesitzes im Königreiche Böhmen, zugleich Adressenbuch sämtlicher bei demselben angestellten Beamten, des Forstpersonals, u. s. w.* Prag, 1891, s. 399–400.

SEDLÁČEK, August (ed.). *Rozvržení sbírek a berní roku 1615 dle uzavření sněmu generálního nejvyššími berníky učiněné.* Praha, 1869, s. 59, 61, 64.

SCHALLER, Jaroslaus. *Topographie des Königreichs Böhmen. Zweyter Theil – Ellbogner Kreis.* Prag, 1785, s. 143–144.

Schematismus des Königreiches Böhmen für das Jahr 1843. Prag, [1843], s. 229.

SOMMER, Johann Gottfried. *Das Königreich Böhmen; statistisch-topographisch dargestellt. Fünfzehnter Band – Elbogner Kreis.* Prag, 1847, s. 192–196.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus a statistika statků velkých a rustikálních v Království českém.* Praha, 1902, s. 299.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus des Grossgrundbesitzes und grösserer Rustikalgüter mit einer agronomischen und Eisenbahnkarte des landtäflichen Besitzes im Königreiche Böhmen.* Prag, 1900, s. 333–334.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus und Statistik des Grossgrundbesitzes und grösserer Rustikalgüter im Königreiche Böhmen.* Prag, 1906, s. 379–380.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus landtäflicher Güter, grösserer Rustikalwirtschaften, Beamten und Pächter.* Prag, 1910, s. 253.

TITTEL, Ignaz. *Schematismus velkostatků v Království českém.* Praha 1894, s. 484–485.

TITTEL, Ignaz. *Statistik und Beamten-Schematismus des Grossgrundbesitzes im Königreiche Böhmen.* Praha 1881, s. 73.

Úřední list Československé republiky, ročník 1959, částka 69 ze dne 11. září 1959, s. 765.

ZAHRADNÍKOVÁ, Magda – ŠTREJNOVÁ, Eva (edd.). *Soupis poddaných podle víry z roku 1651 : Žatecko.* Svazek 1, Praha, 1997, s. 552–557.

Literatura

BÍLEK, Tomáš Václav. *Dějiny konfiskací v Čechách po r. 1618.* Praha, 1882, s. 630–631.

KLECANDA, Vladimír. *Zakupování cizozemců v Čechách bez práva obyvatelského.* *Časopis archivní školy*, roč. III., Praha, 1926, s. 108–111.

Ottův slovník naučný, díl 24., Praha 1906, s. 770.

PROFOUS, Antonín – SVOBODA, Jan. *Místní jména v Čechách*, díl IV., S–Ž, s. 321.

SEDLÁČEK, August. *Hrady, zámky a tvrze Království českého*. Díl XIII. Praha 1905, s. 40.

ÚLOVEC, Jiří. *Zaniklé hrady, zámky a tvrze Čech*. Praha, 2000, s. 15–16, 297–298.

Internetové zdroje

Památky a příroda Karlovarska. Regionální internetová topografická encyklopedie Karlovarského kraje, stránky Albeřice – zámek a Teleč – zámek [online]. [cit. 2015-08-11].

Dostupné z <www.pamatkyaprirodakarlovarska.cz>.

Příloha č. 1: Seznam použitých zkratk

AP	archivní pomůcka
bm	běžný metr
č. j.	číslo jednací
ed., edd.	editor, editoři
EL NAD	evidenční list národního archivního dědictví
ev. j.	evidenční jednotka
inv. č.	inventární číslo
kart.	karton
KP	kniha přírůstků
MV	Ministerstvo vnitra
něm.	německy
ppr	podací protokol
provd.	provdaná
roz.	rozená
sign.	signatura
SOA	Státní oblastní archiv
SOkA	Státní okresní archiv
ukn	úřední kniha

Příloha č. 2: Přehled zjištěných majitelů a úředníků statku Teleč

Osobní jména majitelů a úředníků nejsou počestřována a jsou uváděna v podobě, v jaké se vyskytují v pramenech a v literatuře. Kurzíva vyznačuje konkrétní data zjištěné písemné zmínky, pokud se nepodařilo s určitostí zjistit, že jsou totožná se skutečným počátkem nebo koncem držby či funkčního období. Hranaté závorky označují nejisté údaje.

Majitelé (případně držitelé)

<i>1364</i>	Hrzek z Telče
<i>1398</i>	Jan (Hána) z Telče
<i>1399</i>	Petr z Telče
<i>do 1457</i>	Vítek z Ratiboře
<i>od 1457</i>	Ctibor a Burian z Martic
<i>do 1539</i>	Albrecht Martický z Rabštejna (1. díl)
<i>od 1539</i>	Anselm von Steinsdorf (1. díl)
<i>do 1543</i>	páni z Plavna (2. díl)
<i>od 1543</i>	Anselm von Steinsdorf (2. díl)
<i>do 1565</i>	Adam von Steinsdorf
<i>od 1565</i>	Anna von Steinsdorf
<i>do 1588</i>	Abraham von Steinsdorf
1588–1595	Katharina von Steinsdorf, roz. von Schreibersdorf
<i>od 1595</i>	Kaspar von Steinsdorf
<i>1615</i>	Abraham, Christoph a Margaretha von Steinsdorf
<i>1619–[1646]</i>	Abraham von Steinsdorf
<i>[1646]–1664</i>	Kaspar Andreas von Steinsdorf
<i>od 1664</i>	poručenství nezletilých sirotek Kaspara Andrease von Steinsdorf
<i>1680–1717</i>	Matthaeus Ferdinand von Steinsdorf
<i>[1717]–1737</i>	Franz Anton von Steinsdorf
<i>1737–1748</i>	Johann Christoph von Steinsdorf
<i>1748–1754</i>	Maria Anna von Steinsdorf, roz. Wolfinger von Wolfsbach
<i>1754–1768</i>	Barbara Ludmila von Steinsdorf, provd. Kager von Stampach
<i>1768–1792</i>	Franz Joseph Kager von Stampach (zprvu snad jako poručník svého nezletilého dítěte /případně dětí/ s manželkou Barbarou Ludmilou)

- 1792–1798 Elias Hoyer von Blumenau
- 1798–[1804] nezletilí dědicové Eliase Hoyera (minimálně do roku 1803 jejich poručníky matka Maria Anna Hoyer von Blumenau a justiciář Daniel Reska)
- [1804]–[1810] Adalbert Nikerl
- [1810]–1831 Joseph Lang
- 1833–1835 Franz Korb von Weidenheim
- 1835–1839 Johann Benischko von Dobrosław
- 1839–1841 Franz Weischera
- 1842–1862 Felix Karl (dle Sommera mu byl statek soudně přiřknut 1845, fakticky jej držel patrně od roku 1842)
- 1862–1864 Augustin Conrath
- 1864–[1872] Wilhelmine Conrath
- 1872–1873 Georg Rebhann
- 1873–[1880] August Gutte a Franz Wilhelm
- [1880]–1929 Emanuel a Franziska Katharina Milnerovi (v této době bylo sídlo velkostatku přeneseno do Luk a následně do Albeřic, přímo v Telči byl v této době majetek velkostatku patrně minimální)
- 1929–1945 blíže nezjištění příslušníci rodiny Milnerů (patrně již jen Albeřice)

Úředníci do roku 1850

Správci

Teleč (do roku 1769)

- 1680 Jacob Schneid
- 1746–1753 Johann Franz Martin
- 1754–1757 Franz Johann Heintz
- 1758–1763 David Pittermann
- 1765–1766 Franz L. Kintzl
- 1766–1767 Joseph Prokop Kretzlinger
- 1767 Johannes Kastl
- 1767 Joseph Louis Dobisch
- 1769 Joseph Benedikt Kletschka

Kozlov (1769–1803)

1769–1770	Franz Johann Heintz
1770–1771	Johann Georg [Zirbick]
1772	Johann Andreas Beer
1773–1774	Johann Anton Schmidt
1775–1776	Johann Christian Schindler
1776	Emanuel Joseph Lohr
1778–1779	Felix Lucksch
1779–1783	Johann Hermann Goller
1783–1785	Franz Stein
1786–1787	Franz Schmiri
1787–1792	Ignaz Kirschner
1793–1794	Franz Xaver Rindl
1795–1796	Daniel Reska (1795–1803 také justiciár, 1799–1803 doložen jako spoluporučník Hoyerovských sirotků)
1796–1798	Johann Joseph Liebscher
1798	Joseph Reinelt
1799	Wenzel Tchermack
1799	Hilarius Köppel, administrátor

Teleč (od roku 1804)

1804	Johann Wenzl Müller
1805	Joseph Anton Keferstein
1806–1807	Karl Nikerl
1807	Joseph Mayrhofer
1808	Karl Wolf
1812–1820	Karl Keferstein
1821–1823	Joseph Siegl
1823–1831	Karl Hinklmann
1831	Joseph Siegl
1831–1832	Johann Nowak
1834	Anton Franz
1835–1838	Albert Hrdlitschka
1838–1839	Karl Stöhr

1839–1842 Karl Hlawaczek
1842–1850 Franz Kral

Justiciárové

Kozlov (do roku 1803)

1795–1803 Daniel Reska (1795–1796 také správce, 1799–1803 doložen jako spoluporučník Hoyerovských sirotků)

Teleč (od roku 1804)

1804 Joseph Swojetinsky
1806 Daniel Richter
1808–1813 Karl Petschner
1814–1823 Florian Tippmann
1823–1829 Franz Konrad
1830–1831 Andreas von Haffenbrädl
1832–1835 Anton von Hoyer
1836–1850 Johann Sandner

Úředníci po roce 1850 (jen Luka a Albeřice)

Luka

Inspektor

1891–1894 Philipp Cruppi

Správce

1887–1906 Ludwig Hoyer

Sládek

1887 Adam Pöpperl
1891–1902 Johann Schuster
1906 Ludwig Wagner

Vedoucí mlékárny

1900–1902 Alois Herenstein

Zahradník

1900–1902 Alois Armstark

Albeřice

Správce

1900–1902 Franz Mattis

Hospodářský adjunkt

1906–1910 Alois Eller

Inventární seznam

Inv. č.	Sign.	Obsah	Časový rozsah	Ev. j. č.
---------	-------	-------	---------------	-----------

I. KNIHY

Přenesená agenda soudní

1	Bochov 2275	Pozemková kniha statku Teleč (Amts- Kauf- undt Handels Buch des Wohl Edel gebohrn- und Gestrengen Rittern, Herrn Matthaei Ferdinandi Josepho von Stenßdorff, Erbherrn auff Töltsch. Auß dem Alten Amtsbuch auffs Newe überschrieben den 2. Januarii A[nn]o 1683. Was ferners vor Kauffverträg und Handlungen beschehen, Ist hierinnen zu befunden.) Německy; 20 × 32,5 cm; vazba z lepenky, přední a zadní strana desek potažena fragmenty středověkého rukopisného misálu, hřbet potažený hnědou usní, původní kožené tkanice zcela odtrženy, vazba potrhaná, na zadní straně desek přitištěna již nečitelná pečeť; rejstřík vepředu Předch. sign.: I; Teltsch Grundbuch 23 (na hřbetě, již téměř nečitelné)	(1672) 1683–1836	ukn 1
2	Bochov 173	Pozemková kniha statku Teleč (Gut Teltsch. Grunderwerbungsurkundenbuch anfangend vom 1ten Jänner 1795) Německy; 21,5 × 34,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní, vazba uvolněná; rejstřík vzadu Předch. sign.: II; Teltsch 176; 164	(1772) 1795–1835	ukn 2
3	Bochov 174	Pozemková kniha statku Teleč (No. III. Gut Teltsch Grund-Buch v[om] Jahre 1836) Německy; 24 × 38 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní, vazba uvolněná, desky silně poškozené, plátěné tkanice utržené; neúplný rejstřík (A–K) vzadu Předch. sign.: III; 165	(1811) 1836–1850 (1880)	ukn 3

Inv. č.	Sign.	Obsah	Časový rozsah	Ev. j. č.
4	Bochov 176	Kniha testamentů, satebních smluv a listin (Gut Teltsch Nro. II Testamenten, Heüraths und Urkunden Buch) Německy; 25 × 37,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní, desky polámané, plátěné tkanice částečně utržené; rejstřík vzadu Předch. sign.: II; Teltsch 179; 162	(1803) 1804–1834	ukn 4
5	Bochov 177	Kniha testamentů, satebních smluv a listin (Gut Teltsch Nro. III Testamenten- Heuraths- und Urkundenbuch) Německy; 24,5 × 38,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní, desky polámané, plátěné tkanice; rejstřík vzadu Předch. sign.: III; Teltsch 181; 163	(1829) 1834–1850 (1859)	ukn 5
6	Bochov 175	Kniha listin, obligací a kvitancí (Gut Teltsch Nro. I. Urkunden Obligations und Quitungs Buch) Německy; 25 × 37,5 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní, desky polámané, plátěné tkanice částečně utržené; rejstřík vzadu Předch. sign.: I; 166	(1785) [1804]–1832	ukn 6
7	Bochov 178	Kniha listin, obligací a kvitancí (Gut Teltsch Nro. II Obligations- Vormerkungs- und Quitungs- Buch <i>recte Urkunden Buch</i>) Německy; 24 × 39 cm; vazba z lepenky a papíru, hřbet a rohy potaženy hnědou usní, desky polámané, plátěné tkanice částečně utržené; rejstřík vzadu Předch. sign.: II; Teltsch 180; 167	(1829) 1832–1854 (1874)	ukn 7

II. SPISOVÝ MATERIÁL

Registraturní pomůcky

8	Podací protokol in publico-politicis	1848	ppr 1
---	--------------------------------------	------	-------

Název archivní pomůcky:	Velkostatek Teleč
Značka archivního fondu:	Vs Teleč
Časové rozmezí:	(1672) 1683–1850 (1880)
Počet evidenčních jednotek:	8 (7 úředních knih, 1 podací protokol)
Počet inventárních jednotek:	8
Rozsah v bm:	0,35
Stav ke dni:	16. 12. 2015
Zpracovatel archivního fondu:	Mgr. Jakub Mírka
Zpracovatel archivní pomůcky:	Mgr. Jakub Mírka
Počet stran:	26
Počet exemplářů:	5
Schválil:	Mgr. Petr Hubka, ředitel SOA v Plzni dne 16. 12. 2015, č. j. SOAP/006-2361/2015